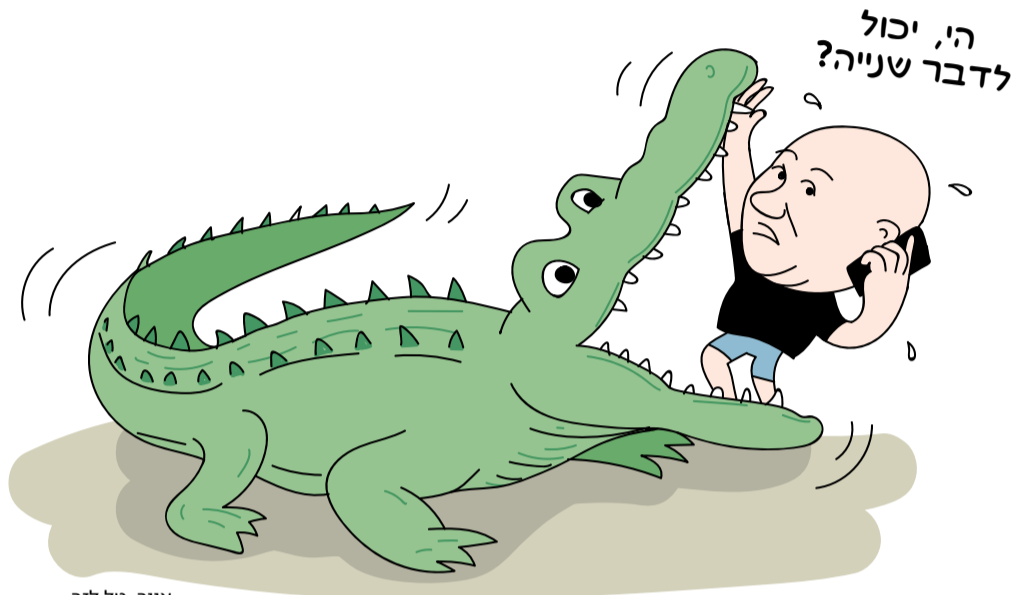

יאיר ניצני מרים גבה

חכמים גדולים

כדי שלא תיראו כמו טיפשים גמורים, הכנתי עבורכם את המדריך האולטימטיבי להתנהגות חכמה עם טלפון חכם

איור: טל לזר

שמציץ בנייד באופן אובססיבי, ואחרי רבע שעה אתה שומע את הווייז שלו מכריז "הכל מוכן, צא לדרך" – כנראה הפי גישה הסתיימה ותיאלץ למצוא משקיע אחר, או מקצוע אחר. אם זו ארוחה עם חברים שבה כולם התחייבו להשאיר את הסלולרי מכובה, אל תתחכם ותעביר אותו למצב שקט. הליי-כה לשירותים לקריאת הודעות ומיילים אפשרית רק לזמן סביב. אם הביקור בשירותים ארך רבע שעה, תביא בחשבון שלכולם די שקוף לאן נעלמת. אם אין ברירה, חזור לשולחן, תוך שאתה מחזיק את הבטן, ושאל את הנוכחים אם גם להם יש כאבים או שרק אתה אכלת משהו לא טוב.

חדר המתנה לרופא

המגוינים של חדר המתנה פשוטו את הרגל. מצד אחד, לדבר בטלפון בחדר המתנה זה לא ממש מקובל. תביא בחשבון שיש מצב שימיהם של מי מהמתמנים האחרים ספורים, כך שכשאתה מדבר עם סוכן הנסיעות שלך על שדרוג החדר במלון לחופשת הסקי הקרובה, זה עלול להיראות להם פוגעני. ני. בחדרי המתנה רבים יש היום טלוויזיות עם כל הערוצים. אם זו המתנה לאורתופד, ולידך מישהו עם פגיעת גפיים רצינית, עדיף להימנע מלשים את ערוץ החיים הטובים.

Wi-Fi

להשתמש בנתב האינטרנט של בית קפה לצורכי גליי-שה זה כמו להשתמש בשירותים של בית קפה כשהצורך פוקד אותך ברחוב: אם כבר נכנסת, לפחות עשה את עצמך כאילו זו לא תכלית הביקור, וכאילו אתה גם הולך להשאיר שם כמה שקלים.

עם זאת, גם עבור לקוחות אמיתיים חלק מבתי הקפה בו-חרים סיסמה ל-Wi-Fi באורך ובתחכום שיוצרים את הרושם שהם מחזיקים שם את סודות הגרעין של ישראל, ולא מתכוון לסנדרוויץ' חלומי. סיסמה מבקשים רק במקום שישבים בו, לכן אל תבקש סיסמה כשאתה ניגש לקנות ארטיק בקיוסק או מטאטא בטמבורייה.

מוסטים

עוד מעט רבים מכם עפים לחו"ל, ואני מגלה לכם כאן את אחד מסודות המדינה השמורים ביותר: במוסטים כבר אפשר לגלוש באינטרנט עם הנייה. החברות לא ממהרות לפרסם את המידע הזה, אולי כי רק לפני דקה הן עוד סיפרו לנו שאם נשמע דיסקמן בטיסה, המטוס ייפול והעולם ייחרב, ועכשיו זה לא מוציא אותן טוב. ●

yairn@israelhayom.co.il

במקרה של פיזור ילדים עם שוויון באחוזי הסוללה, יזכה בכבל זה שמיועד לרדת ראשון מהרכב. כמו כן, יש עדיפות למי שמפעיל ווייז. עם כל הכבוד לרצון של הילדה להעלות סטורי לאינסטגרם, היא לא רוצה לעשות את זה מהכניסה למחנה הפליטים בלאטה.

פלייליסט

כמו בעניין המוזיקה ברכב, מדובר בדמוקרטיה שיש בה שווים יותר ושווים פחות. אם הילדים ממש קטנים, עדיף לשים בצד לכמה שנים את טעמך ואת העדפותיך המוזיקליות ולזרום עם כל מה שיגרום להם להפסיק לצרוח, גם אם מדובר בכוכבת הילדים לנה מיגרנה. אם אתה מסייע בנינועה, עדיף לתת להם את הפיקוד המוזיקלי. כך תקבל נקודות כהורה עם ראש פתוח, וגם תחסוך לעצמך את ההשפלה בוויכוח שבו קרוב לוודאי תפסיד.

צעידה ספורטיבית

יש משהו משונה ומביך בבני זוג שצועדים יחד ברחוב או על חוף הים וכל אחד מהם עם אוזניות על הראש. נכון, אף אחד לא מצפה שתחזיק ביד בום בוקס או טייפ דאבל קסט של ראפרים להאזנה משותפת, אבל המסר שמועבר החוצה הוא: אנחנו נשואים כבר שנים, דיברנו מס' פיק, אני בתוכנית של והבי והיא מדברת עם אחותה – ממילא בשני המקרים זה רק צעקות.

ארוחות שישי

הניידים הם האויב של ארוחות השישי של פעם (אצל החילונים), ומי שמצליח להשליט על הנוער משמעת סלולרי בלי לייצר מרמור מלווה בטריקות דלת, הרוויח ערב שבו גם רואים פנים של אנשים. מה שכן, במדקרה אל תצפו בהמשך הערב להיענות של הצעירים לפניית בנוסחה: "תסתכל רגע, חמוה, נעלמו לי כל התמונות מהטלפון".

מסעדה

בזמן ארוחה עסקית, שבה אתה זה שמנסה לשכנע את הצד האחר להשקיע במיזם הטיפשי שלך, עדיף שתרגיע עם הנייד ותתרכז במשקיע (אלא אם כן פיתחת אפליקציה שמחשי-מלת אנשים ששקועים בסלולרי). אם, לעומת זאת, הוא זה

העולם הטכנולוגי מתקדם בצעדי ענק, וגם אם אתה מאוד רוצה, אי אפשר להישאר מאחור. הרור שגדל על טלפון קווי עם חוגה ומנעול מתקשה לקבל את כל הפטנטים והנהלים החדשים, אבל אין לו ברירה. השינוי הוא לא רק טכנולוגי, הוא גם התנהגותי. פעם, כשהיית שואל את רעייתך שאלה פשוטה כמו "מה נשמע?" או "קנית פירורי לחם?", היית זוכה לתשובה עניינית (ואולי גם לשניצל). היום היא יושבת מטר ממוך, אבל תשכה מת-שובה, כי היא שקועה בקנדי קראש בסלולרי, והסיכוי היחיד שלך למשוך את תשומת ליבה זה להתחפש לסוכרייה בצבע סגול זרחני.

פעם הטלפון שימש לשיחה בין אנשים, וכשרצית לדבר עם מישהו, פשוט צלצלת אליו. היום לצלצל למישהו זו ממש חרירה לפרטיות שלו, שלגיטימית רק במקרים של חיים ומוות. כך שאם אתה לא מתכוון להגיד לו שברגעים אלה טורף אותך תנין והוא חייב לבוא להציל אותך, עדיף שתסתפק בהודעת טקסט או מקסימום בווטסאפ שיברר אם הוד מעלתו פנוי כדי לקבל ממך שיחה.

כל מי שיש לו ילד או נכד מבין עד כמה הדברים זזים מהר ומנצל את הצעירים לטובתו. הנכדים, מצידם, יודעים שביקור אצל סבתא זה כבר לא "שב, תראה טלוויזיה" או "חמוה, לך תקנה לך ארטיק", אלא "חמוה, בוא הנה, תעזור לי עם הפייסבוק". כדי שתדעו איך להתנהג בעולם החדש בלי להיראות כמו אורחים סנייליים מעולם אחר, המדורר מגיש לכם את המדריך האולטימטיבי איך להתנהג חכם עם טלפון חכם.

אנשי קשר

השבוע כתבתי ווטסאפ למכר, שאותו חשבתי לידיד קרוב. סיפרתי סיפור, שלחתי איזו בקשה, והחצוף ענה לי בלי למ-צמץ (ואפילו בלי לשלוח סמיילי ממצמץ): "מי זה?" במקרה כזה, יש שלוש אפשרויות: הראשונה, והמעליבה ביותר, היא שהבן אדם מעולם לא שמר אותי כאיש קשר, אלא ראה בי תופעה זמנית ושולית בחייו. השנייה – שהוא רשם אותי פעם כאיש קשר אבל מחק במשך הזמן, כי לא נמצאתי רלוונטי או מעניין מספיק. זה מעליב באותה מידה. והשלישית – שהוא החליף טלפון, המכשיר נגנב לו, נפל לים, הכלב אכל אותו ונפל לים – או שקר כלשהו אחר. במקרה כזה אפשר להחליט להאמין לתירוצים, אבל אני ממליץ לענות את הבחור מעט, עד שיתחנן לרחמים. לשאלה "מי זה?" פשוט תענה: "זה שיודע עליך דברים שאפילו אשתך לא יודעת, אבל היא תדע היום".

ענינה

נסיעה משפחתית ברכב גם היא כבר לא מה שהיה פעם. חלפו מה-עולם משחקי החברה, חירוני שי-רים לפי נושאים ונרנורים כמו "אבא, מתי מגיעים?". לכל ילד יש נייד עם משחקים בעלי כוח מחשוב של נאס"א ומאות חברים שצריך להגיב על התמונות שלהם בזמן אמת. הילד שלכם יודע הרבה לפניכם מתי מגיעים, וגם כמה שוות המניות שלו בנאסד"ק.

למה בכל זאת הוא זקוק לכם? לטעינה. אבל הוא לא לבה. כל יושבי הרכב זקוקים לחמצן הזה, מה שעלול להוביל למלחמות קשות. לכן אני מציע כאן את הנוסחה שפיתחתי לדיני טעינה ברכב: העדיפות הראשונה היא למי שאחוזיו נמוכים יותר, ובעיקר למי שכבה לו המכשיר. שהרי פיקוח גלקסי דוחה שבת או כל דבר אחר.

אם שני מכשירים נמצאים במצב קליני זהה, יש לפעול כמו בנהלה מסכות חמצן: קודם לתת למבוגר להטעין עד 20 אחוז, ואז להעביר לילד. כנאמר: והדרת אייפוני זקן.

עדיף לשים בצד לכמה שנים את טעמך ואת העדפותיך המוזיקליות ולזרום עם כל מה שיגרום לקטנים להפסיק לצרוח, גם אם מדובר בכוכבת הילדים לנה מיגרנה